

L'Orquestra del Liceu porta el 'Rèquiem' de Verdi al Palau amb la presència de la 'mezzo' veterana María José Montiel i la soprano emergent Davinia Rodríguez

Meditació musical

Valèria Gaillard
BARCELONA

Obra de maduresa de Verdi, el *Rèquiem* és considerat un dels cims del gènere. Aquest dimecres arriba al Palau de la Música Catalana amb l'Orquestra del Liceu dirigida pel seu titular, Josep Pons. El repartiment inclou la *mezzosoprano* madrilenya de llarg recorregut María José Montiel i la soprano canària Davinia Rodríguez, que cantaran per primer cop juntes.

María José Montiel, una de les "Carmens" i "Dailas" espanyoles més internacionals, coneix el *Rèquiem* de Verdi —com es diu en francès— "per cor". El va interpretar per primer cop el 2002 al Teatro Regio de Parma amb el mestre Romano Gandolfi, i després, amb Riccardo Chailly, va recórrer el món amb aquesta partitura. "És una de les obres que tinc més interioritzades; és com un recorregut en el que es tracta sobretot la vida i la mort..., amb mo-

María José Montiel i Davinia Rodríguez, al Palau de la Música ■ ORIOL DURAN

ments climàtics com ara el *Lux Eterna*: és gairebé una meditació."

No és el primer cop que Montiel, Premio Nacional de Música 2015, trepitja l'escenari del Palau: va participar el 2006 en l'home-

natge a Xavier Montsalvatge, un mestre molt "estimat" per ella. Amb Josep Pons també hi ha treballat al llarg dels seus 30 anys de carrera, com ara amb la producció de *Pepita Giménez* al Festival de Peralada

que després van portar a Tolosa.

Al marge de la seva carrera lírica, Montiel és una persona compromesa socialment. Ambaixadora de la Fundació Columbus, el 2019 farà una gira pels Es-

tats Units per recollir fons per a la cura del càncer infantil. "És una de les prioritats de la meua vida", assevera Montiel, que pròximament debutarà en el paper de la Princesa d'Éboli a *Don Carlo* a l'Òpera de Tenerife.

Una carrera amb el 'no'

En el cas de Davinia Rodríguez és el primer cop que cantarà al Palau: "Estic molt emocionada perquè representa una gran responsabilitat." Respecte al *Rèquiem*, que també interpretarà per primer cop, considera que és especialment "difícil": "Requereix tot de la veu, facilitat en els aguts, els *filatos* els *pianos*, jugar amb els colors; has de tenir una gran preparació i, de fet, mai acabes de preparar-ho prou." Davant d'una peça religiosa, la soprano canària, creient, considera que cal donar sentit a la paraula: "He perdut éssers estimats a la família i això m'ajuda a ficar-me més endins de la música." Davinia, que va començar cantant folklo-

re, ve de la Xina, on ha debutat a *Thais*. Fa poc també va debutar a *Lady Macbeth* a Viena amb Plácido Domingo, un paper que ara tornarà a cantar a l'octubre en el Festival de Parma.

A més, viatjarà a Oman, a la Royal Opera House Muscat, per debutar en el paper de Nedda de *Pagliacci*, i després tornarà a Las Palmas per cantar *Turandot*. "Ha estat un any molt intens de debuts, he hagut d'estudiar molt, i ha estat força estressant." Respecte a la pressió que reben els joves intèrprets, afirma: "Tots els grans cantants sostenen que la carrera es fa amb el 'no', i és cert que abans de tancar un contracte intento cantar abans la partitura i veure com respon la meua veu per no arribar-me tant."

Entre els somnis d'aquesta soprano casada amb el director d'orquestra italià Ricardo Frizza, hi ha el fet de cantar *Tosca*: "És un paper al qual tinc molt de respecte i estima i m'agradaria molt poder-lo cantar un dia." ■

Críticateatre

Jordi Bordes

Més tenebrosa que psicològica

Frankenstein

Directora: Carme Portaceli
Intèrprets: Joel Joan, Àngel Llàcer, Lluís Marco, Albert Triola, Magda Puig, Pere Vallribera, Alba de la Cruz
Diumenge 18 de febrer (fins al 25 de març) a la Sala Gran del TNC

La directora Carme Portaceli ha tornat a la Sala Gran del TNC amb una peça que té una motxilla de referents. L'obra mítica de Mary Shelley va establir les bases de la ciència-ficció, des del moviment convuls del romanticisme. La necessitat vital d'expressar-se, de viure amb intensitat, implicava topar amb les normes

morals establertes, ara fa 200 anys. Però Shelley, en comptes d'inspirar-se en homes llop o Dràcula, va optar per crear el primer home bionic, creat de desferres humanes per mans d'un científic. Com traslladar-ho a escena? La directora s'ha servit d'una adaptació de Guillem Morales (*Los ojos de Julia*), en el que suposa el debut teatral del cineasta.

La Sala Gran, sovint, imposa una lectura per a un públic ampli. Per això, segurament, la peça peca d'una narrativitat molt lineal (sobretot en la primera part). És en la segona en què respira més el con-

Una imatge de la Criatura, envaïda per la ràbia a 'Frankenstein' ■ DAVID RUANO / TNC

flicte, la confrontació entre l'home i la creació que ha abandonat. La posada en escena recupera la cinta mòbil de *Què va passar*

quan Nora va deixar el seu home. Permet un joc de moviment en quadres de quietud. Però sobta que algun mort hagi de sortir ca-

minant després del seu epíleg. Àngel Llàcer és un Prometeu turmentat. Demuestra el seu creixement com a intèrpret, tot i que alguns cops el dramatisme de l'acció i l'amplitud de la sala l'aparten d'una contenció imprescindible. Lluís Marco és tendre en el seu paper de cec que acull una criatura gegant (un Joel Joan que es desplega i demostra àmplia coloratura interpretativa a partir d'un monstre ingenu) amb el cabell rapat. No manté la cabellera despentinada clàssica. Ha quedat massa pla, tot i les imatges puntualment tenebroses, de film de terror de sèrie B. ■

Els Bafta premien 'Tres anuncios en las afueras'

Redacció
LONDRES

Tres anuncios en las afueras ha estat la gran triomfadora dels premis Bafta que atorga l'acadèmia britànica del cinema. Aquesta combinació de *thriller* i comèdia negra s'ha emportat cinc estatuetes, entre les quals les de millor pel·lícula i millor actriu protagonista (Frances McDormand). Guillermo del Toro ha guanyat el Bafta al millor director per *La forma del agua* i Gary Oldman s'ha emportat el premi al millor actor per la seva interpretació de Churchill a *El instante más oscuro*. ■